

Jezus eet geroosterde vis Lukas 24.36-48

Rev Dr Jos M. Strengholt

??

In onze evangelielezing zien we Jezus vis eten — nadat Hij uit de dood was opgestaan. De evangelist Lukas vermeldt zelfs heel nauwkeurig dat het geroosterde vis was. Had hij niets belangrijkers te vertellen? Waarom wordt juist die geroosterde vis genoemd?

1. Vis eten

De discipelen van Jezus hadden gehoord over Zijn opstanding; Maria Magdalena en Petrus en de twee mannen die naar Emmaüs gingen, hadden Jezus gezien. Ze hadden er dus over gehoord — en hun gedachten moeten vreemde dingen met hen hebben gedaan. Ik zou zelf volkomen in de war zijn geweest. Was het echt gebeurd? Of hadden ze een geest gezien? Hadden ze misschien te veel marihuana gerookt? Of hadden ze het verhaal gewoon verzonnen? Was het slechts wensdenken?

Toen verscheen Jezus aan de hele groep. Plotseling stond Hij in hun midden. En zij raakten volledig in paniek. Ze schrokken hevig en werden bang. Ze dachten dat ze een geest zagen.

Maar Jezus zorgde er vervolgens voor dat zij heel duidelijk begrepen dat Hij geen geest was, maar dat de opgestane Christus dezelfde Jezus van Nazareth was. De opgestane Heere in Wie wij geloven, is de historische Jezus. Maar dat wisten zij niet onmiddellijk.

Dit is trouwens bemoedigend voor ons. Ons geloof hoeft niet alles te begrijpen voordat Jezus tot ons kan komen; wij hoeven niet volmaakt te zijn voordat Hij zo dicht bij ons kan komen dat wij Hem als het ware kunnen aanraken. Dat doen wij iedere week in de Heilige Eucharistie. Uw onvolmaakte handen kunnen de Heere aanraken, en Hij vult uw handen met Zichzelf, met Zijn zegeningen.

Jezus leek voor de discipelen op een geest, want hoe kon Jezus plotseling in hun midden staan terwijl de deuren en ramen gesloten waren? De heilige Ambrosius van Milaan merkte hierover op dat Hij hun afgesloten verblijfplaats binnenging, niet omdat Zijn natuur onlichamelijk was, maar omdat Hij de eigenschappen van een opstandingslichaam had.

Jezus wilde de werkelijkheid van de opstanding benadrukken. De opgestane Heere was geen schim of hallucinatie. Hij was werkelijk. De Jezus Die stierf, was in werkelijkheid de Christus Die uit de dood opstond. Het christendom is niet gebaseerd op de dromen van verwarde menselijke geesten of op visioenen van koortsachtige ogen, maar op Hem Die in de werkelijkheid van de geschiedenis de dood onder ogen zag, ermee streed, haar overwon en uit de dood opstond.

Maar waarom was dit zo belangrijk? Daar waren verschillende redenen voor. Allereerst kreeg de vroege kerk al snel te maken met de Griekse filosofie, die niet veel op had met het lichaam.

Er waren in die tijd mensen die geloofden dat het vlees slecht was... Zij verlangden niet naar de opstanding; zij wilden juist van het lichaam af. Want de opstanding spreekt, op de een of andere manier, over ons huidige lichaam dat in een nieuwe toestand voortgezet wordt.

Maar God heeft ons lichaam lief. Hij heeft het gemaakt. Hij heeft deze hele tastbare wereld gemaakt. En Hij heeft die goed gemaakt. Onze hoop en verwachting is daarom niet de vernietiging van deze goede wereld, van onze goede lichamen, maar de vernieuwing ervan. Dat is de wonderlijke hoop die wij hebben.

Er was nog een andere reden waarom het voor Jezus en voor de schrijver Lukas belangrijk was om te benadrukken dat Jezus lichamelijk uit de dood was opgestaan. Zij gingen daarmee in tegen het idee dat het doel van het leven is om boven de wereld uit te stijgen en uiteindelijk uit deze wereld te ontsnappen naar de rust van de geest. Wij geloven niet in boeddha of zen, in het idee dat wij aan de wereld kunnen ontsnappen door onze geest tot rust te brengen. Als christenen omarmen wij deze wereld en lijden wij mee met deze wereld.

Daarom mogen lichamelijke pijn en lichamelijk lijden, en het leed van mensen — zoals honger, ziekte, slavernij en kinderhandel — nooit door de kerk worden genegeerd. Het idee dat God alleen om ‘geestelijke’ zaken geeft en dat wij ons niet al te druk zouden moeten maken om deze wereld en haar lijden, is een ketterij. Het nieuwe lichaam van Jezus laat zien: God wil vernieuwing, geen ontkenning van dit lichamelijke leven.

Daarom bekommeren wij ons ook vandaag om gezondheid, om kunst, om de natuur en om het milieu, omdat God zorg draagt voor Zijn wereld. Hij ontkent niet wat zichtbaar en tastbaar is. De opgestane Heere at zelfs een vis. Een geroosterde vis.

Dit leven doet ertoe. God heeft het gemaakt en Hij zal het op een schitterende manier vernieuwen. En Jezus was de Eerste. En wie in Hem geloven, zullen Hem volgen. Jezus leeft opnieuw — en ook wij zullen opnieuw leven.

2. Had Ik het jullie niet verteld?

Jezus nodigde Zijn discipelen niet alleen uit om Hem te zien, Hem aan te raken, Hem te horen spreken en Hem zelfs die vis te zien eten — dit alles om te bewijzen dat dezelfde Man met Wie zij door de wegen van Israël waren getrokken, nu weer leefde.

Jezus benadrukte ook dat Hij werkelijk dezelfde was door te zeggen:

Dit zijn de woorden die Ik tot u sprak toen Ik nog bij u was, dat alles vervuld moest worden wat over Mij geschreven staat in de Wet van Mozes en in de Profeten en in de Psalmen. [...] Zo staat er geschreven en zo moest de Christus lijden en uit de doden opstaan op de derde dag.’

Degene Die hierover vele malen had gesproken terwijl Hij door de velden trok en tijdens maaltijden, was dezelfde Die nu in hun midden stond, omdat Zijn oude lichaam, dat geleden had en gedood was, nu weer levend was.

En dit was in overeenstemming met de boodschap van het Oude Testament.

Ik denk dat Jezus bewust benadrukt dat Hij geleden had voordat Hij stierf. Ook dit lijden onderstreepte dat Hij een werkelijk, normaal mens was. Een gewone man, Die pijn kon voelen en Die verwond kon worden.

Jezus kon honger hebben. In Gethsémané was Hij werkelijk bang, heel bang. Ja, Hij wist dat God Hem door Zijn zwaarste lijden en door Zijn dood heen zou helpen, maar natuurlijk was Hij bang voor wat Hij zou moeten doorstaan.

En ook dit was voor Jezus en voor de evangelist Lukas een andere manier om te benadrukken: de opgestane Jezus was dezelfde Die zij vóór Zijn dood hadden gekend. EN: Hij was een werkelijk mens. En voor degenen die zich hadden laten meeslepen door de filosofieën van die tijd, of van onze tijd, laat dit zien:

God werd een werkelijk mens. God nam een tastbaar, werkelijk lichaam aan. God leed. Hij weet wat het betekent om te lijden.

‘Maar God, dit gaat volledig in tegen de logica van de filosofie.’ ‘Ja, Mijn kind. Dat is Mijn voorrecht.’

Wanneer de historische werkelijkheid ingaat tegen de filosofie, wat aanvaarden wij dan?

Jezus heeft Zijn discipelen laten zien dat Hij ook na Zijn opstanding nog steeds, op de een of andere manier, de menselijke Jezus is Die aangeraakt kan worden en Die samen met ons een vis kan eten. Dit is onze God. Almachtig en toch heel dicht bij ons.

En dit is onze hoop; dit is onze bemoediging. God geeft om dit leven. Hij geeft om ons lichaam. Hij geeft om u. Als u lichamelijke problemen hebt, als u ziek bent, dan geeft Hij om u. Als u geldproblemen hebt, geeft Hij om u. Als u problemen hebt in uw relaties, geeft Hij om u. Hij heeft onze menselijkheid aangenomen en Hij kan onze pijn voelen.

De opstanding belijden betekent niet dat Jezus uit deze wereld is weggenomen. Lukas plaatst de opgestane Christus juist midden in deze wereld terug. ‘Zie Mijn handen en Mijn voeten, want Ik ben het Zelf. Raak Mij aan.’

3. Dit is het Evangelie

En dit is het Evangelie dat Jezus aan Zijn discipelen gaf om over de hele wereld te verkondigen. Hij maakte duidelijk hoe dringend dit was. De discipelen waren nauwelijks van hun schrik bekomen, als ze daar al van bekomen waren, en onmiddellijk gaf Jezus hun een opdracht.

Net zoals onze onvolmaaktheid, of het feit dat wij er soms een puinhoop van maken, nooit een excuus kan zijn om niet te doen wat onze Heere van ons vraagt. Hij wacht niet totdat wij volmaakt zijn — dan zou Hij kunnen wachten tot het Koninkrijk komt.

Wij zijn allemaal geroepen om de wereld in te gaan en aan alle mensen dit aanbod van verlossing voor te houden; volgelingen van Jezus nodigen anderen uit tot bekering, en daarmee komt ook het aanbod van vergeving.

Bekering betekent dat wij ons afkeren van afgoden, van valse hoop, van vluchtgedrag, van verzonnen verhalen, van iedere filosofie die ons werkelijk niet kan helpen in onze pijn...

En bekering betekent dat wij ons tot God wenden. Tot Hem Die onze zonden vergeeft. Wat wij in ons dagelijks leven hebben gedaan, wat wij in ons dagelijks leven doen, het doet ertoe voor God. Hij neemt het serieus. Door over vergeving te spreken, benadrukt Jezus opnieuw dat deze wereld ertoe doet. Wat wij in deze wereld doen, doet ertoe.

En Hij gaat ervan uit dat wij allemaal zondigen. Daar hoeft je toch geen God voor te zijn om dat te weten? Wij kennen allemaal onze zonden van nalatigheid en van het doen van wat verkeerd is.

Maar als wij ons afkeren van wat verkeerd is en ons tot God wenden, vergeeft Hij. En dat is een proces dat nooit ophoudt. En in dat proces is Hij dichtbij, heel dichtbij — een aanwezige Helper in onze nood.

Omdat Hij een mens was, weet Hij wat het betekent om mens te zijn. Hij weet hoe het voelt om problemen en pijn te hebben, wat het voor ons betekent om te sterven. De angst, de pijn. De angst waarmee wij leven.

En Hij is uit de dood opgestaan. Onze God regeert over het heelal. En Hij is aanwezig in ons dagelijks leven om ons erdoorheen te helpen. En Hij heeft ons tot mensen van hoop gemaakt door te laten zien dat de dood niet het laatste woord heeft. Hij heeft dat laatste woord.

‘Zie, Ik maak alle dingen nieuw.’

+ In de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Amen.